

Zakiya Ajmi

POP

Søstre

Samantha

GRATIS LÆSEPRØVE

Samantha

Glamour, drama og girl power!

Samantha stråler som forsanger i Popsøstre, men bag facaden gemmer sig et spind af bekymringer. Hendes fars firma går konkurs, og Samantha må indstille sig på mere beskedne forhold. Mon TV-talentshowet Stjernestøv er vejen til succes og berømmelse for Popsøstre? Eller bør hun i stedet gå solo? Samantha er god til at træffe hurtige beslutninger, men nogle gange går det lidt for stærkt ...

Popsøstre

ENERGISK, TALENTFULD, DRAMATISK, MODIG ...

Fire piger, fire temperamenter, ét band.

POPSØSTRE er fortællingen om fire piger og om venskab, identitet, mod og sammenhold.

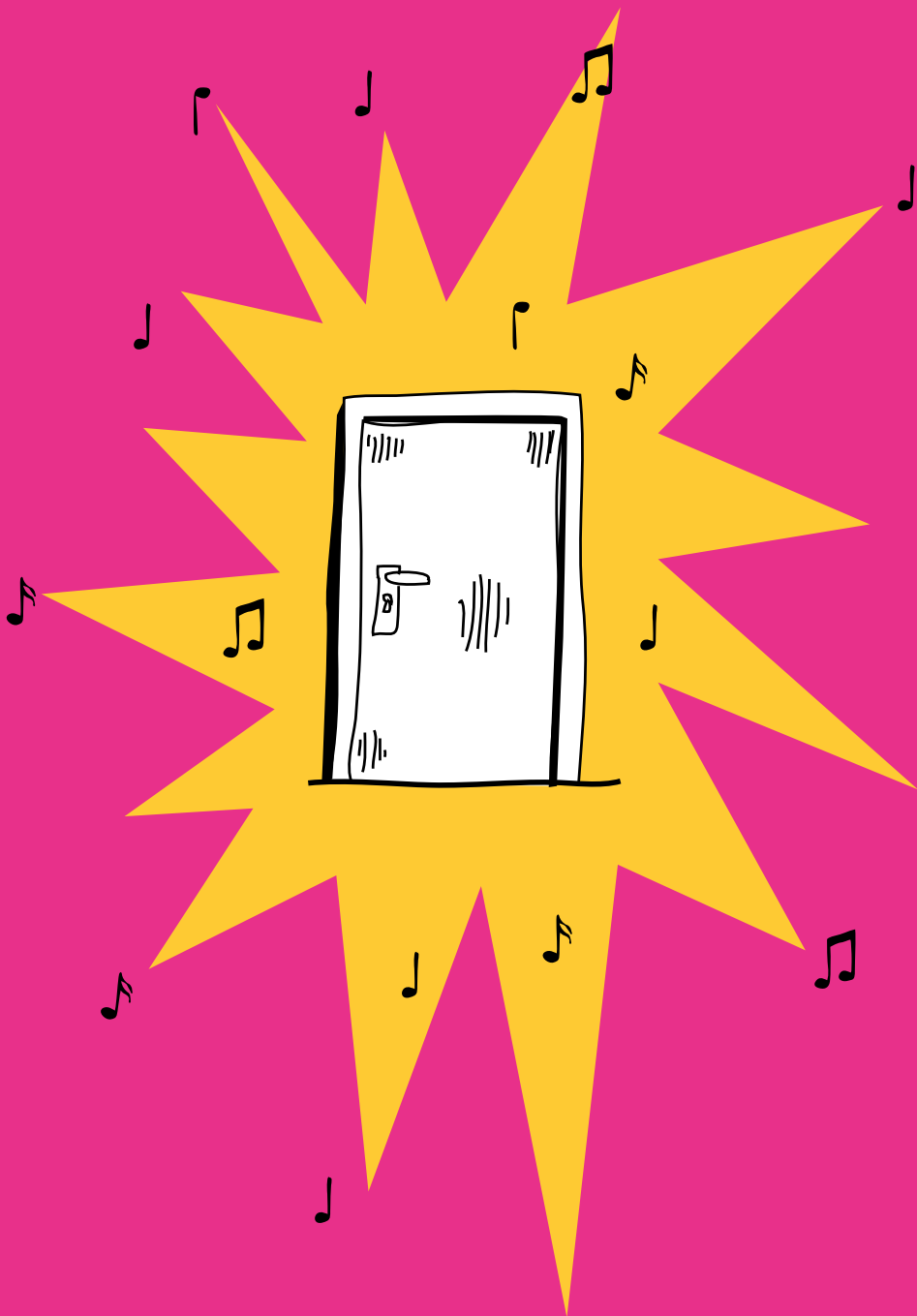
Bandet er pigernes fælles projekt. Men er venskabet stærkere end jagten på berømmelse?

Der er fire bøger i serien POPSØSTRE:

BOLDEN

3

Tror I, jeg har stået herude og smuglyttet, eller hvad?

Det er kun stortrommens dunken, der trænger gennem musiklokalets væg. Det lyder som torden langt væk. Jeg lægger øret mod døren, og lyden kommer tættere på. Også highhattens raslen og Kiolis guitar. De andre mødtes for 20 minutter siden. De er allerede godt i gang med øveren. Jeg er gået frem og tilbage, væk fra skolen og tilbage igen. Har prøvet at sluge min stolthed, men det kradser mod halsrøret, som om jeg skal kaste op. Så nu står jeg bare her og lytter. Nummeret slutter. Kioli

improviserer en solo. Hun er blevet god. De snakker sammen derinde. Jeg kan ikke skelne ordene fra hinanden, kan bare høre en mumlen, der pludselig glider over i et skingert grin.

Så lyder der skridt. Inden jeg forstår, at nogen er på vej henimod døren, bliver den slået op.

“Av!” skriger jeg og tager mig til næsen.

“Samantha?” Viola ser overrasket på mig. “Er du okay?”

“Det kan du vel se, at jeg ikke er,” vrisser jeg. “Min næse! Bløder det?” Jeg vipper hovedet bagover, så Viola kan se ind i mine næsebor. Hun ser bekymret på mig.

“Det var vist bare et lille slag,” siger hun.

“Hvor længe har du stået dér?” spørger Kioli, som også er kommet hen til døren.

“Hvad mener du? Jeg er lige kommet,” siger jeg.

Pigerne ser skeptisk på hinanden.

“Hvad?” siger jeg og maser mig forbi dem

gennem døråbningen. “Tror I, jeg har stået herude og smuglyttet, eller hvad? Hvorfor i alverden skulle jeg dog gøre det? Tror I, jeg er bange for jer eller sådan noget?”

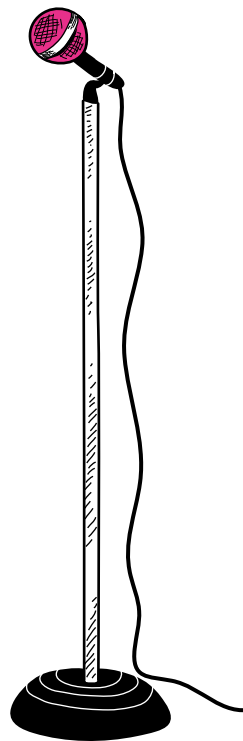
“Nej, men ...” siger Kioli og trækker på skuldrene.

“Ja, undskyld jeg kommer for sent, men jeg havde lige nogle ting, jeg skulle ordne,” siger jeg.

“Hvilke ting?” spørger Kioli.

Jeg lader, som om jeg ikke hører hende, og stiller mig bag mikrofonstativet, som står i midten af rummet, omgivet af Lins trommesæt, Kiolis guitar og Violas bas og klaver. Jeg banker let på mikrofonen, for at teste om den er tændt. Så nynner jeg lavmælt i den. “Skal vi komme i gang, eller hvad?” spørger jeg.

Viola står og tripper i døråbningen. “Jeg skal virkelig tisse!” siger hun.

“Vi skulle faktisk lige til at tage fem minutter,” siger Lin. “Få lidt frisk luft og sådan.” Hun vifter hænderne foran ansigtet.

Kioli griner. “Ja, vi fik godt nok varmen, hva’? Hvor er det bare godt at være i gang igen!” Hun tager Lin under armen, og så er de pludselig forsvundet ned ad gangen. Deres skridt runger ned ad trapperne, og lidt efter kan jeg høre deres grin ind gennem vinduet.

Viola sender mig et lille smil. “Jeg smutter lige ud og tisser,” siger hun.

Og så er jeg helt alene.

Igen.

Jeg sætter mig på gulvet, som er beklædt med et slidt, persisk tæppe. På væggene hænger der instrumenter og sort-hvid-plakater af gamle bands fra 80’erne. Det føles, som om de alle sammen stirrer ned på mig, og jeg føler mig pludselig meget lille. Jeg finder min telefon frem fra lommen og scroller

hidsigt, mens jeg venter på de andre. Mit nyhedsfeed stryger hen over skærmen, ligesom udsigten fra et bilvindue. Alting bliver til utydelige fartstriber, men pludselig er der alligevel noget, der får mig til at løfte tommelfingeren og standse et øjeblik.

ER DU EN STJERNE? står der. Jeg nikker for mig selv og læser videre. Er du født til at stå på en scene? Kan du synge og danse dig ind i publikums hjerter? Så er det DIG, vi leder efter! Send os din sang, så kan det være, at DU kommer med i den nye sæson af STJERNESTØV!

Jeg ser op fra min telefon. Jeg kan ikke rigtig

forklare det, men pludselig er det, som om alting falder på plads. Den mærkelige følelse, der har rumsteret hele sommeren, bliver med ét lille og ubetydelig. Far, flyttekasserne, fødselsdagen ... Det blegner ligesom bare i skæret fra det neonskilt, der blinker for mit indre blik: SAMANTHA I STJERNESTØV, står der. Eller, øh: POPSØSTRE I STJERNESTØV. Men det er jo mig, der er forsangeren.

Da de andre langt om længe kommer tilbage, er jeg ved at eksplodere. Det føles, som om det må lyse ud af mig, at jeg har noget vigtigt at sige, men Kioli og Lin er helt opslugt af deres samtale og lægger nærmest ikke mærke til mig. Da de skal forbi mig, løfter Kioli benet højt op og træder hen over mig.

Det er noget om et guitarriff, der skal ligge lidt forskudt af en trommesolo, sådan at rytmen ikke bliver ødelagt.

“Det handler om at lege med publikums forventninger,” siger Kioli.

“Nemlig,” siger Lin. “Lige når de tror, de ved, hvor de har os, så ... Ba-DUM-dum-BAM!” Hun laver lydeffekter og smadrer løs på et usynligt trommesæt. Kioli fniser.

Viola kommer også tilbage. Hun nikker kort til mig, og jeg tager tilløb til at fortælle hende om min plan, men hun undviger og skynder sig i stedet hen til de andre.

Til sidst rejser jeg mig op og rømmer mig.

“... Men det handler også om takten,” siger Kioli.

“Guitaren skal ligesom bare hele tiden være en smule bagud, lidt som om den har svært ved at følge med.”

Jeg rømmer mig igen.

“Og så indhenter den de andre til sidst?” spørger Viola.

“Enten det, eller også stikker den helt af og kører sit eget løb,” siger Kioli.

“Vi kan jo prøve med begge dele.”

Jeg rømmer mig igen. Højere. De ser op.

“Hvad er der, Samantha?” spørger Kioli.

Jeg smiler og holder min telefon op for dem. “Jeg har fundet en løsning på vores problem,” siger jeg.

“Vores problem?” spørger Kioli.

“Jeg vidste ikke, at vi havde et problem?”

Jeg spærrer øjnene op. “Om vi har et problem?” spørger jeg. “Øh, ja, det tror jeg da nok, vi har. Hvor længe har vi været et band nu? Snart et halvt år! Og selvom vi er enormt talentfulde og nyskabende, er vi ikke berømte endnu. Jeg må indrømme, at jeg er skuffet. Jeg havde forventet en lidt større hype omkring os på nuværende tidspunkt.”

De andre udveksler skeptiske blikke.

“Hype?” spørger Lin.

“Jeg synes da, det går meget godt ...” mumler
Viola. “Vi hygger os da?”

“Altså hvad er det dér?” spørger Kioli og får
telefonen ud af hånden på mig. Hun undertrykker et
fnis, mens hun læser. “Ej, helt ærligt, Samantha. Er
det din plan? At melde os til Stjernestøv?”

Jeg ranker ryggen. “Ja, hvad er der galt med
det?”

Kioli skærer ansigt. “Altså, det er bare ...
Stjernestøv. Er det ikke sådan lidt ... øh ...?”

“Poppet?” siger Lin.

“Nu hedder vi jo også Popsøstre,” siger Viola.

“Kikset,” siger Kioli. “Det var sådan noget, vi så,
da vi gik i syvende klasse. Det er for pattebørn. Det
gider vi da ikke at være med i.”

“Jeg ser det altså også,” siger Viola.

“Tak, Viola,” siger jeg. “Det er dejligt at mærke,

at jeg ikke er den eneste her, der har ambitioner på bandets vegne. Vi kan jo stemme om det. Hvor mange synes, at vi skal melde os til Stjernestøv?”

Jeg rækker armen højt i vejret og ser afventende på Viola. Men hun ryster lidt på hovedet og smiler vemodigt. Der er stille et øjeblik. Jeg sænker langsomt armen igen. Kioli rækker mig min telefon. Hun er trykket væk fra Stjernestøv-billedet. “Nå,” siger hun. “Skal vi komme videre eller hvad?” Hun løfter guitaren op, og Lin hopper om bag trommerne.

Viola slår en tone an på klaveret. “Skal vi bare fortsætte, hvor vi slap?” spørger hun.

De begynder at spille, men jeg kan ikke regne ud, hvor i nummeret de er. Jeg prøver at danse lidt, nynner lavmælt og venter på, at jeg finder takten, men den bliver ved med at være væk. “Halloo?” råber jeg ind i mikrofonen. Den hviner og skratter. Min stemme lyder fremmed. “Hvor slap I?”

Musikken dør ud. Kioli sukker tungt.

“Andet omkvæd,” siger Viola.

“Godt,” siger Kioli. “Er alle med nu?”

“Nej,” siger jeg.

“Nej?”

“Nej. Ved I hvad? Jeg gider faktisk ikke.”

“Nå, men så må du ha’ det godt,” siger Kioli. “Vi ses senere, Samantha.”

“Hvad skal det nu betyde?” spørger jeg.

“Du gider ikke? Så gå. Jeg er ved at være ret træt af, at du tror, at alting er ét stort Samantha-show.”

Du kommer en halv time for sent, og så forventer du bare, at vi skal smide alt, vi har i hænderne, for at høre på dine storhedsvanvittige berømmelsesfantasier ...”

“Storhedsvanvittige?!”

“Du behøver ikke råbe,” siger Lin.

“Jeg råber ikke,” råber jeg. “Og jeg har ikke storhedsvanvid! Jeg har ambitioner! Og jeg gider

ær­ligt talt ikke spil­de min tid på så­dan en hobbyklub her! Amatører!” Jeg snubler i mikrofon­ledningen, og Kioli fniser igen, men jeg ignorerer det, knejser med nakken og smækker med døren, tramper ned ad trappen og stopper midt i skolegården. Hvor skal jeg nu gå hen?

